

לאורה דל־סול שהכל מכירים אותה ככרמן על הבד מספרת לעדנה פינרו על תפקידה הדראמטי הראשון כשחקנית לכל דבר ודבר

תוצאה של איפור. אנתוניו היה שחום הרבה יותר ממני וכדי להשיג שיווי מישקל אסתטי החליטו להכהות גם אותי. את עורי, את שערי, את הגוונים בכלל."

● בינתיים הפקיד סאורה תפקיד נוסף בידיך, בסירטו החדש ביותר. האם שוב תרקדי בו?

ל.א. סאורה נתן לי את התפקיד הראשי בסירטו החדש עם ז'ראר דפארדייה, שאיננו סרט מחול כלל וכלל. זוהי עלילה דראמטית. אני משחקת תפקיד של מורה בבית־ספר, נשואה ואם לילדה בת שנתיים. לביתנו בא איש קשיש ואומלל השחקן הספרדי הידוע פרננדו גומז, המבקש להתאבד אחרי שרעייתו מתה. אני אהבת מאור את בעלי, אבל מנסה להשלות את האורח, כי אני אהבת אותו, כדי להעיר בו את התאוה לחיים. זהו משולש־אהבה מוזר, שאת סופו איני יודעת כי קארלוס סאורה לא סיפר לי עדיין את הסוף, ואולי הוא בעצמו אינו יודע אותה עדיין."

● האם את רוקדת עדיין?
כן, אני רוקדת, אך לא בסרטים. רק אם אמצא משהו חשוב לפחות כמו כרמן אשוב לרקוד.

● איך אירע המיפגש בינך ובין סטיבן פריס, בימאי הסרט הזה?
"בצורה פשוטה למדי. התארון של כרמן עבד עם פריס על ליהוק ובחירת אתרי הצילום במאדריד. הוא הפגיש בינינו. בתוך ארבעה ימים קיבלתי ממנו את תפקידה של מאגי."

● איך הצליח להסביר לך את התפקיד?
"בקושי. האנגלית שלי עלובה מאוד והוא בריטי שאינו יודע אף מילה ספרדית. אבל תוך כדי הצילומים הצלחנו להגיע להבנה יוצאת מן הכלל, ללא מילים. אני התלהבתי מן התפקיד, כי ראשית כל הוא תפקיד חזק מאוד. מאגי היא אשה שאיננה מוכנה לקבל את מר גורלה. חוץ מזה היא בסופו של דבר האשה היחידה בסרט. עובדה שעושה את התפקיד לכדאי מאוד."

● האם מאגי דומה לך משהו?
כן. היא אשה חזקה מאוד וגם אני אשה חזקה."

● אמרת שהבאת רעיונות משל עצמך, האם אפשר לראות במאגי, האשה החזקה והסוערת שמצליחה להערים בכוח החיים שלה על הרוצחים הקשוחים בעולם את בת דמותה של לאורה?

"כלל וכלל לא. אני שונה ממנה לגמרי, כמו שבעצם אני שונה לגמרי מכרמן. קודם כל איני אשת רחוב ומעולם לא הסתכחתי בספורים שכאלה. הרי אני בת יחידה להורים, שניים רקדנים מפורסמים, וגם אני התחלתי לרקוד, יחד איתם, בהופעה מיקצועית מגיל 15. היום אני בת 22, וזו השנה הראשונה, מאז כרמן, שאינני עובדת יחד איתם. אנחנו חברים טובים, הלא אני בסך הכל בן 40. לא מזמן רקדנו ביחד — הוא את דון תווה ואני את כרמן בהפקה עבור הטלוויזיה האיטלקית. למרות שאנו קרובים מאוד אני עצמאית ותמיד הייתי כזאת, ברעויותי ובאורח החיים הפרטי שלי. גם אם אני אוכלת כביתם, אין זאת אומרת שאני לא חיה את חיי. מאז היכרתי את סאורה פגשתי את בנו ואנחנו חיים יחד וטוב לנו מאוד. היום הוא מטפל בכל ענייני המיקצור עימי אחרי שפיטרתני את הסוכן שלי."

● שאלה בנאלית: האם כרמן שינתה את חיידך?

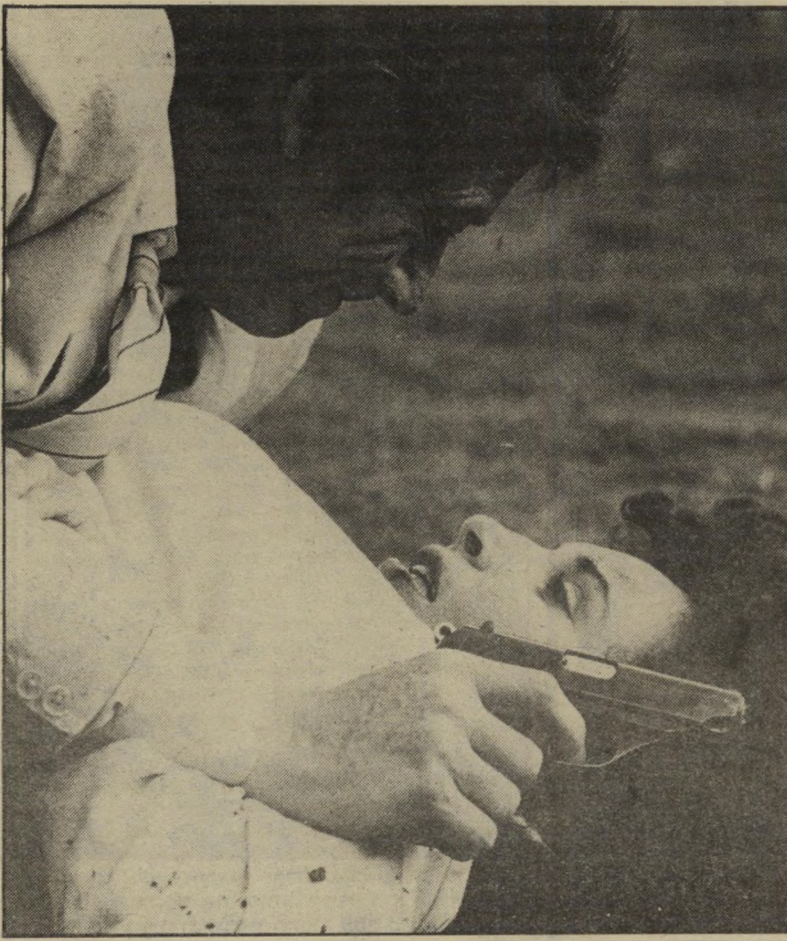
"זו הפעם ה־444 ששואלים אותי — וגם אם את אומרת שזו שאלה בנאלית אענה על כך בתשובה בנאלית — כן. כרמן שינתה את חיי לגמרי. לא את האופי שלי כאדם ולא את רצונותיי. אני בריק אותה לאורה שאוהבת לשבת בבית בשקט ולעשות מה שמתחשק לה."

כרמן שאיש לא מכיר

לאורה דל־סול בתפקיד מאגי (למטה עם ג'ון הרט) לא דומה לי

וילי הוא עכבר שנלכד בתוך מאורתו הכפרית. אישם בספרד שטופת השמש משיגה אותו ידו של בראדוק, רוצח בשכר. וילי ידע שכך יקרה לו יום אחד. הוא הלשין על חבריו, שותפיו לשוד בימים הטובים שעברו, והם משיצאו מן הכלא שכרו מיקצוען כדי לחטפו ולהביאו אליהם ל־מאדריד בכוונה לחסלו שם.

כך יאה וכך נאה למי שבוגד בחברה. אבל זה עדיין לא עושה סרט לסרט מיוחד. ו־החיסול" (במקורו האנגלי, דה היט) של הבימאי סטיבן פריס, הוא בכל זאת סרט מיוחד. מה שעושה אותו כזה הוא בראש וראשונה העובדה שווילי הוא סרף יוצא־דופן, שעבד על עצמו פסיכולוגית לרוע שבו יגיע המחסל לפרוע את החוב המובן מאליו. לא זו בלבד — וילי הוא השחקן טרנס סטמפ, אחד השחקנים המעניינים של הבד האנגלי, הרוצח השכיר הוא השחקן ג'ון הרט, שמת־גלה לנו כאן בדמות האיש הרע, וההפתעה הגדולה היא הצלע הנשית הלא שיגרתית הנקריט בדרכם.

צלע זו ששמה בסרט מאגי, היא בת־ערובה הנחטפת עלידי בראדוק אחרי שחיסל את מאהבה המזדקן שעמד בדרכו להביא את הטרף הביתה. השחקנית אינה אלא לאורה דל סול, או כפי שכולם מכירים אותה, כרמן של קארלוס סאורה על הבד.

זוהי תפקידה הראשון הדראמטי בכלל, ובפעם הראשונה היא באה לקאן, חלון־הראווה המטורף והמטריף של הקולנוע. יפה כפי שרק רקדנית ספרדית גזעית יכולה להיות, מצוננת עד לשד עצמותיה כפי שאך אשה צעירה שחווה מעיימות יכולה להרגיש. היא מתוקה, גלוויית לב, ועינייה, מפאת החום, נוצצות שבעתים.

● את הקאריירה שלי אני חייבת לקארלוס סאורה ולכוריאוגרף שלו, בן זוגי בכרמן, אנתוניו גארס. הם גילו אותי בתיאטרון הסאר, סואלה במאדריד, שם רקדתי. טילפנו לי ועשו איתי חזרות במשך ששה חודשים. רק אז קרא לי סאורה ואמר לי: אתה היא כרמן. פשוט, כך."

● סאורה בעצמו טען שבמשך שנים ארוכות חיפש את כרמן שלו, ואת עניית על כל מישאלותיו.

● בהבאת מזור, כי למעשה, אני הייתי הראי־שונה בגלי־החדש על הבד ועל הבימה. אחר־כך התפתחה האופנה האחרונה שבה כרמן חרשה צצה בכל מקום."

● עתה, כשאנו נפגשות פנים אל פנים מפתיע אותי לגלות שאת בהירה הרבה יותר מדמותה של כרמן. האם אלה צבעיך האמיתיים? האם שיניית דמות למען כרמן או שעתה שינית עצמך למען התפקיד בסרט החדש?

"סאורה היה זה ששינה את חיצוניותי לפי צרכיו. דמותה של כרמן היתה מעוגנת היטב בדימויו. תחילה חשב שכרמן צריכה להיות צועניה וניסה לעצב אותי כצועניה. שבוע אחרי שבוע שינה את טעמו ואמר כי בעצם כרמן צריכה להיות נערה רגילה. אבל הצבעים הכהים היו